

Arrest

nr. 222 986 van 20 juni 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN en D. UNGER
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 november 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 oktober 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 april 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 15 april 2019.

Gelet op de beschikking van 9 mei 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juni 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. BRAUN *loco* advocaat D. ANDRIEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van onderhavig verzoek om internationale bescherming geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft zij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. Op 29 september 2017 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kon worden gehecht aan haar bewering haar hele leven, tot vlak voor haar vertrek uit Afghanistan, in het dorp Takana, district Jalrez, te hebben gewoond. Evenmin kon geloof worden gehecht aan het door haar voorgehouden persoonlijke en familiale profiel. Bijgevolg kon ook geen geloof worden gehecht aan de door verzoekster aangehaalde gebeurtenissen die zich daar en in die context, vlak voor haar vertrek, zouden hebben voorgedaan. Deze beslissing en beoordeling werd bevestigd bij 's Raads arrest nr. 204 372 van 25 mei 2018.

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekster naar aanleiding van haar volgend verzoek om internationale bescherming blijft bij haar verklaringen over haar herkomst, haar persoonlijke en familiale situatie en haar problematiek van gedwongen huwelijk met een talibanlid. Verzoekster voegt hieraan toe dat haar vader zelf een talibanlid is en haar moeder slaat, een element dat zij eerder niet vermeld heeft.

Ter ondersteuning van haar volgend verzoek legt verzoekster de volgende documenten neer: (1) een schrijven van haar advocaat betreffende de neergelegde stukken; (2) een attest van Mathieu Vandenbussche, psycholoog-psychotherapeut, gedateerd 9 juni 2018; (3) een "Bilan intellectuel non verbal" van Olivia Martin, neuropsycholoog, gedateerd 22 juni 2018; (4) een psychiatrisch rapport van dokter Serge Mertens de Wilmars, psychiater, gedateerd 4 juli 2018; (5) een attest met getuigenis van mevrouw Emanuelle Chavet, voormalig adjunct-directrice van het Fedasilcentrum Elsenborn, gedateerd 10 augustus 2018; (6) een aanwezigheidslijst betreffende de periode 19/02/16 – 08/04/16; (7) een attest met getuigenis van mevrouw Irène Jansen, lesgeefster Frans, gedateerd 22 augustus 2018; (8) een attest met getuigenis van mijnheer Christian Driessens, lesgever Frans, gedateerd 21 juni 2018; (9) een attest met getuigenis van mijnheer Erich Jost, gedateerd 22 augustus 2018; (10) een attest betreffende verzoeksters taalgebruik en herkomst van mijnheer Ahmad Yar Ahmad Wali, onderzoeksassistent bij het "Centre for European Policy Studies", gedateerd 19 augustus 2018; (11) een foto van verzoekster en haar nichtjes (cousines) in Takana; (12) een foto van het autoverhuurkantoor van Takana; (13) een foto van verzoeksters moeder naast het huis; (14) een foto van haar moeder naast het huis; (15) een foto van de brug van Takana; (16) een foto van de moskee van Takana; (17) een foto van haar moeder aan de toegangspoort van de woning; (18) een foto van een vrouw met een jong meisje en een jongetje; (19) een attest van het districtshoofd betreffende verzoeksters problemen; (20) een foto van de elektronische verzending van het attest van het districtshoofd door Jelani Khan.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk."

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van

bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot de conclusie komt dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die haar kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken.

5.1. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij geen valabele argumenten bijbrengt die de gedane bevindingen van de commissaris-generaal weerlegt of ontkracht.

5.2. Verzoekster gaat niet akkoord waar de commissaris-generaal van oordeel is dat er in haar dossier onvoldoende concrete aanwijzingen aanwezig zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in haar hoofde kan blijken die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. Zij wijst op de documenten die zij naar aanleiding van haar huidig verzoek heeft bijgebracht die haar kwetsbare psychologische toestand en haar intellectuele achterstand zouden moeten bevestigen.

Verzoekster kan in haar betoog niet worden gevolgd. In de vragenlijst "bijzondere procedure noden" DVZ van 16 oktober 2018 (adm. doss., stuk 9) leest de Raad dat verzoekster op de vraag "Zijn er volgens u bepaalde elementen of omstandigheden die het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken?" duidelijk "geen" antwoordde.

Gevraagd of er bijzondere omstandigheden waren waarom verzoekster door een vrouwelijke interviewster of een vrouwelijke tolk zou willen gehoord worden, stelde verzoekster dat zij voor beiden een vrouw wilde omdat zij zich dan comfortabeler voelt. Verzoekster stelde dat haar eerste, tweede en derde interview door mannen gebeurde en dat zij bepaalde dingen niet durfde vertellen, doch zoals in de bestreden beslissing wordt aangegeven, heeft verzoekster deze problematiek in geen enkel stadium van de behandeling van haar eerste verzoek om internationale bescherming kenbaar gemaakt. Verzoekster werpt op dat zij voor haar komst naar België nooit geconfronteerd werd met een asielpprocedure en ondervragingen en zij slechts na de interviews bij het CGVS realiseerde dat het voor haar gemakkelijker was om met een vrouw te praten, doch overtuigt niet. In de mate kan worden aangenomen dat, toen verzoekster bij DVZ expliciet verklaarde geen voorkeur te hebben betreffende het geslacht van de medewerker of tolk in het verdere verloop van de procedure, zij nog niet beseftte dat het voor haar gemakkelijker was om met een vrouw te praten, er redelijkerwijs mag worden van uitgegaan dat zij dit wel zou hebben aangehaald indien het een probleem vormde, zij het niet bij de DVZ, dan tijdens één van beide interviews op het CGVS of in de beroepsprocedure.

Waar verzoekster er op wijst dat de DVZ specifiek heeft gewezen op de noodzaak van bijzondere steunmaatregelen, stelt de Raad vast dat de DVZ de volgende steunmaatregelen passend achtte: "verzoekster verkiest gehoord te worden door een vrouwelijke interviewster en vrouwelijke tolk" (zie document "Beoordeling bijzondere procedurele noden"). In casu heeft het CGVS zich echter overeenkomstig artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet voor wat betreft de beslissing inzake het volgend verzoek om internationale bescherming gebaseerd op een volledige bestudering van de

door de verzoekster aan de Dienst Vreemdelingenzaken verstrekte elementen en vond er geen persoonlijk onderhoud plaats.

Gezien verzoekster in het kader van haar huidig verzoek bij de DVZ met dezelfde tolk wenste verder te werken, mag er worden van uitgegaan dat verzoeksters rechten gerespecteerd werden en dat zij in staat was de elementen van haar huidige verzoek om internationale bescherming correct aan te brengen in het gesprek waarvan de neerslag is terug te vinden in de "verklaring volgend verzoek" van 16 oktober 2018.

5.3. In de mate verzoekster oppert dat het in strijd zou zijn met de wet, die voorziet in de mogelijkheid van een volgend verzoek, om dit verzoek te weigeren onder het voorwendsel dat het gebaseerd is op dezelfde gronden als het eerste verzoek, wijst de Raad er op dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een volgend verzoek rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorige verzoek. Dat deze in het nadeel van verzoekster spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal wel degelijk een onderzoek gevoerd heeft naar de door verzoekster nieuw bijgebrachte elementen, doch dat zij tot de vaststelling gekomen is dat verzoeksters bijkomende verklaringen en neergelegde documenten de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar asielmotieven niet vermogen om te buigen.

Verzoekster houdt voor nooit melding te hebben gemaakt van het feit dat haar vader lid was van de taliban omdat zij bang was hierover te spreken. De Raad wijst er evenwel op dat het verzoek om internationale bescherming op zich al een verzoek tot en een uiting van vertrouwen is in de bescherming die de Belgische autoriteiten verzoekster bieden. De behandeling van verzoek geschiedt in vertrouwen en "vrees" kan geen reden zijn om in het onthaalland onjuiste of onvolledige informatie omtrent het vluchtrelaas te geven. Verzoekster heeft overigens zelf beslist om zich tot de Belgische asieldiensten te wenden om internationale bescherming te verkrijgen.

Wat betreft de door haar neergelegde foto's, licht verzoekster toe dat zij deze foto's heeft neergelegd om deze vervolgens nader toe te lichten en om zo aan het CGVS te bewijzen dat zij kennis heeft van haar familie en haar regio van herkomst, doch dat het CGVS daartoe niet de gelegenheid gegeven heeft. De Raad stelt vast dat uit de lezing van het administratief dossier blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet het volgend verzoek om internationale bescherming van verzoekster heeft geregistreerd en van haar een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit deze verklaringen blijkt dat verzoekster in de gelegenheid gesteld werd nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten (stuk 10, verklaring volgend verzoek 16 oktober 2018). Deze verklaringen werd vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoekster aan de Dienst Vreemdelingenzaken werd meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoekster wel degelijk werd gehoord en dat zij haar nieuwe elementen in het kader van haar volgend verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. De Raad wijst er op dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. Tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van haar volgend verzoek werd aan verzoekster verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van haar verklaringen aldaar na zou gaan of haar aanvraag al dan niet in overweging diende te worden genomen, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoekster voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoekster werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van haar aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoekster was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken.

Wat betreft het attest van het districtshoofd wordt in de bestreden beslissing het volgende vastgesteld: "In dit document beschrijft uw moeder uw problemen en stelt dat zij al drie jaar niets meer van u heeft vernomen. Het districtshoofd bevestigt de informatie verwijzend naar eerdere informatie daarover. Dit document heeft een duidelijk gesolliciteerd karakter en is bovendien inhoudelijk strijdig met uw

verklaring dat u maandelijks contact heeft met uw moeder en oom via Viber en Whatsapp (Verklaring volgend verzoek, punt 20). Net zoals in uw eerste verzoek (zie beslissing 1e verzoek), waar u een gelijkaardig stuk neerlegde (1e verzoek, stuk 2), moet er ook worden op gewezen dat uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat er in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen worden verkregen. Zulke documenten hebben daarom slechts een te beperkte bewijswaarde om op zich doorslaggevend te zijn in de geloofwaardigheidsbeoordeling. Dit stuk vermag dan ook niet aan te tonen dat u recent in Takana verbleef, noch dat de beweerde feiten zich daar dan zouden hebben voorgedaan. Ten bewijze van de herkomst van dit stuk legt u twee foto's neer van de elektronische communicatie met een zekere "Jelani Khan", waaraan het stuk was toegevoegd (stuk 20). Volgens het schrijven van uw advocaat is dit het bewijs dat uw oom u het stuk opstuurde. In geen geval bewijst deze elektronische communicatie dat het stuk u door uw oom of vanuit Takana werd opgestuurd, dat het stuk authentiek is, of dat u in Takana verbleef." Verzoekster brengt geen concrete elementen bij die voorgaande bevindingen weerleggen of ontkrachten nu zij niet verder komt dan het tegenspreken en bekritisieren ervan. Integendeel, de vaststelling dat verzoekster in haar verzoekschrift aangeeft dat zij geen contact meer heeft met haar moeder sinds haar vertrek uit Afghanistan, en de klacht van haar moeder aldus in overeenstemming is met haar verklaringen, terwijl zij ten overstaan van de DVZ duidelijk verklaard heeft dat zij eens per maand contact heeft met haar moeder en oom (verklaring volgend verzoek, punt 20), ondermijnt verder verzoeksters geloofwaardigheid.

Aangaande de brief van Ahmad Wali, merkt verzoekster op dat in dit document duidelijk wordt gemaakt dat zij afkomstig is uit een plattelandsgebied. Verzoekster gaat met haar betoog er echter volledig aan voorbij dat, ofschoon de erin gedane analyse niet betwist wordt, namelijk dat verzoekster een Afghaans Dari-accent heeft dat gesproken wordt buiten de grote steden, hieruit niet blijkt dat verzoekster afkomstig is uit Takana, dat zij afkomstig is uit een ander gebied waar het loutere verblijf een nood aan bescherming impliceert of dat zij niet al geruime tijd elders woonde. Dient in herinnering gebracht te worden dat verzoekster in het kader van haar eerste verzoek geen eenduidige verklaringen aflegde betreffende haar profiel van ongeletterde en ongeschoolde vrouw die door haar vader binnenshuis werd gehouden dat haar verklaringen daarrond inconsistent en incoherent waren. De Raad oordeelde in zijn arrest nr. 204 372 van 25 mei 2018 dienaangaande het volgende: "(...) Het mag vooreerst verbazen dat een jonge vrouw die verklaart analfabeet te zijn en nooit naar school te zijn geweest niet alleen Dari en Pashtou spreekt maar ook Engels en Frans verstaat. De uitleg die de verzoekende partij desbetreffend tijdens haar gehoor gaf, en in haar verzoekschrift herhaalt, met name dat zij Frans en Engels leerde in het opvangcentrum, kan maar weinig overtuigen (stuk 5, gehoorverslag 04.08.2017, p. 12, 13). Dat een ongeletterde en ongeschoolde Afghaanse vrouw die verklaart in haar land van herkomst geen contact te hebben gehad met vreemden op nauwelijks twee jaar tijd Frans en Engels zou hebben leren begrijpen door intensieve interactie met mensen in het opvangcentrum, acht de Raad niet aannemelijk. Ten tweede dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen eenduidige verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot het geïsoleerde bestaan dat zij in haar dorp van herkomst zou hebben geleid. Volgens haar verklaringen tijdens het eerste gehoor kon de verzoekende partij haar huis niet verlaten omdat zij door haar vader thuis gevangen werd gehouden. Zij verklaarde toen dat haar vader voor alles zorgde wat thuis nodig was en dat zij zelf niet naar de bazaar kon gaan. Op basis van deze verklaringen blijkt de verzoekende partij haar huis slechts twee keer te hebben verlaten om naar het districtscentrum te gaan (stuk 11, gehoorverslag 27.06.2017, p. 5, 20). Uit haar verklaringen afgelegd tijdens het tweede gehoor blijkt echter dat de verzoekende partij haar woning vaker heeft verlaten. Zo zou zij onder meer met haar moeder naar de bazaar van Takana zijn geweest wanneer haar vader niet thuis was en zou ze ook haar tante langs vaderskant en haar oom langs moederskant hebben bezocht (stuk 5, gehoorverslag 04.08.2017, p. 3, 4). Het kan ten derde niet overtuigen dat de verzoekende partij afkomstig zou zijn uit een dorp waar het niet toegelaten is dat een (ongehuwde) vrouw zich zonder mannelijke verwant buitenshuis begeeft, maar toch naar buiten kon gaan met haar moeder telkens haar vader van huis weg was. Uit haar verklaringen blijkt dat de verzoekende partij er meermaals in slaagde met haar moeder de bazaar van Takana te bezoeken, naar haar oom langs moederszijde of tante langs vaderszijde te gaan en twee keer het districtscentrum te bezoeken zonder dat haar vader dit te weten kwam. Zij zou onderweg zijn opgemerkt door andere dorpelingen en toen zij haar taskara ging aanvragen zouden er vijf getuigen zijn meegegaan naar het districtshuis. Het is niet aannemelijk dat in een dorp waar vrouwen niet alleen horen buiten te komen, en waar dus verondersteld mag worden een sterke sociale controle te heersen, de verzoekende partij en haar moeder zich openlijk buitenshuis waagden wanneer haar vader niet thuis was zonder dat deze daarvan ooit op de hoogte werd gebracht. Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt dat haar moeder aan de dorpelingen die zij tegenkwamen vertelde dat zij met een gehuwde nicht was, beperkt zij zich tot een loutere verklaring post factum die niet overtuigt.

Op basis van voorgaande vaststellingen kan niet worden aangenomen dat de onmiddellijke leefwereld van de verzoekende partij zich zou hebben beperkt tot haar eigen huis en tuin. Hoe het ook zij, de verzoekende partij erkent dat zij soms heimelijk met haar moeder naar de bazaar of naar familie ging en ook dat zij twee keer naar het districtscentrum ging. Derhalve kan van haar minstens verwacht worden dat zij coherente verklaringen aflegt over de locatie van de bazaar van Takana ten opzichte van haar huis, quod non. Tijdens haar eerste gehoor verklaarde de verzoekende partij dat haar huis dichtbij de bazaar gelegen is (stuk 11, gehoorverslag 27.06.2017, p. 5). Tijdens het tweede gehoor blijkt plots dat verzoeksters huis eerder ver van de bazaar verwijderd is, zij schat op twintig kilometer er vandaan. De verzoekende partij blijkt verder niet in staat iets concreets over de bazaar van Takana te vertellen en kan zelfs niet aangeven of de bazaar al dan niet in de richting van het districtscentrum is gelegen (stuk 5, gehoorverslag 04.08.2017, p. 7, 14). De uitleg dat de verzoekende partij minder dan vijf keer naar de bazaar zou zijn geweest, steeds een boerka droeg en niet lette op details omdat zij gestrest en bang was dat haar vader haar zou zien of dit te weten zou komen kan haar fundamentele gebrek aan informatie niet op afdoende wijze verklaren.

Bovendien verklaarde de verzoekende partij dat zij iedereen uit haar dorp kende. Haar vader zou als landbouwer geregeld contact hebben gehad met buren en andere dorpelingen en hij zou de verzoekende partij bij thuiskomst hebben verteld wat hij die dag met hen had meegemaakt (stuk 5, gehoorverslag 04.08.2017, p. 7, 8). Dat de verzoekende partij dan niet kan aangeven wie er achter haar huis woont en wie de dorpsouderen van Takana zijn, kan in het licht van deze verklaringen niet overtuigen (stuk 11, gehoorverslag 27.06.2017, p. 6).(...)"

Een analyse waaruit blijkt dat verzoekster een Afghaans Dari-accent heeft dat gesproken wordt buiten de grote steden, vermag voorgaande overwegingen niet in een ander daglicht te plaatsen.

5.4. Verzoekster werpt op dat uit de door haar neergelegde documenten omtrent haar intellect en psychologische toestand afdoende blijkt dat zij aanzienlijke tekortkomingen vertoont die haar beletten om zelfs zeer eenvoudige en fundamentele vragen te begrijpen en te beantwoorden. Zij stelt dat deze documenten bewijzen dat zij een procedure nodig heeft die beter aansluit bij haar profiel om vast te stellen of zij al dan niet uit die regio afkomstig is.

In zoverre uit de getuigenissen zou kunnen worden afgeleid dat verzoekster inderdaad analfabeet is, dan nog toont verzoekster hiermee geenszins aan dat zij niet over de verstandelijke vermogens beschikt om kennisvragen te beantwoorden betreffende haar directe omgeving en het dagdagelijkse leven in haar beweerde regio van herkomst. Het is immers niet omdat men analfabeet is, dat men verstoken is van iedere kennis en gezond verstand. Dit wordt bevestigd door het feit dat zij er in geslaagd is een zekere kennis van andere talen op te bouwen en dat zij zich van allerhande hulpmiddelen bedient om haar weg te vinden.

Dat verzoekster overigens in staat is een zekere kennis van andere talen op te bouwen, toont aan dat zij niet dermate zwakbegaafd is dat zij niet in staat zou zijn een interview bij de DVZ en het CGVS te doorlopen of dat van haar niet mag verwacht worden dat zij kan antwoorden op essentiële en eenvoudige kennisvragen inzake haar voorgehouden regio van herkomst. Zo uit de intelligentietest blijkt dat verzoekster een intellectuele achterstand vertoont en uit de attesten van dhr. Vandenbussche, psycholoog-psychotherapeut, en dhr. Mertens de Wilmars, psychiater, blijkt dat verzoekster kampt met symptomen die in de lijn liggen van PTSD en depressie, kan hieruit niet worden afgeleid dat verzoekster niet in staat zou zijn om tijdens een gehoor het gesprek te volgen, de inhoud van de gestelde vragen (via een tolk) te begrijpen of afdoende accuraat te antwoorden op de haar gestelde vragen. Evenmin kan eruit afgeleid worden dat verzoekster niet in staat zou zijn om elementaire gegevens over haar herkomststreek, waar zij bovendien haar hele leven zou hebben gewoond, correct weer te geven. Ook blijkt dit geenszins uit de notities van het persoonlijk onderhoud hetwelk een zo getrouw mogelijke weergave is van de gestelde vragen, de gegeven antwoorden en het algemene verloop van het gehoor. Bovendien blijkt uit het gehoorverslag dat de protection officer eenvoudige, duidelijke vragen stelde en dat verzoekster kennelijk kon volgen en de logica en de inhoud van de vragen correct begreep. De Raad oordeelde in het kader van verzoeksters eerste verzoek ook al dat de dossierbehandelaar (tijdens het tweede gehoor) voldoende rekening heeft gehouden met verzoeksters specifieke kwetsbaarheid en dat nergens uit blijkt dat de verzoekster de vragen in kwestie niet begreep.

Het attest van dhr. Mertens de Wilmars kan evenmin als bewijs gelden voor verzoekster herkomst of van de feiten die zich aldaar zouden hebben voorgedaan. De behandelende arts heeft zich hiervoor immers enkel kunnen baseren op de verklaringen van verzoekster, waardoor dit rapport geen uitsluitsel geeft over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld.

5.5. Waar verzoekster de precare situatie van vrouwen in Afghanistan benadrukt en oppert dat alleenstaande vrouwen kunnen beschouwd worden als een sociale groep, verwijst de Raad naar hetgeen de Raad in het kader van haar eerste verzoek geoordeeld heeft: "In de mate dat zij haar kwetsbaar profiel van alleenstaande, ongeletterde vrouw die zich onttrokken heeft aan de macht van haar autoritaire vader niet aannemelijk maakt, toont de verzoekende partij niet aan dat zij bij terugkeer naar haar land van herkomst in een positie zal terechtkomen waar zij een reëel risico loopt op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Het loutere feit dat de verzoekende partij een vrouw is en dat geweld tegen vrouwen volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens diep ingesleten is in de Afghaanse cultuur kan in dezen niet volstaan. De verzoekende partij dient dit risico in concreto aan te tonen, maar blijft desbetreffend in gebreke."

5.6. De Afghaanse nationaliteit van de verzoekster staat in dezen niet ter discussie. Zij maakt echter niet aannemelijk dat zij voor haar komst naar België in het dorp Takana gelegen in het district Jalrez van de Afghaanse provincie Maidan Wardak heeft verbleven, noch afkomstig is uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. De verwijzing in het verzoekschrift naar de veiligheidssituatie in Afghanistan, wijzigt hier niets aan. Het is de taak van verzoekster om haar verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus.

6. Bijgevolg lijkt verzoekster geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 10 april 2019, voert verzoekende partij aan dat zij een aanvullende nota wil indienen met nieuwe elementen aangezien zij in het verleden niet de volledige waarheid heeft gezegd. Verzoekende partij dient een fotokopie in van haar Afghaanse paspoort en op de vraag waar het origineel is en waarom zij deze niet indient stelt verzoekende partij dat haar man haar paspoort heeft afgepakt en zij dat origineel van hem niet zal krijgen. Verzoekende partij verzekert de Raad dat zij het

paspoort niet zal krijgen aangezien haar echtgenoot heel boos is omdat zij gelogen heeft. Zij licht verder toe dat zij uit Kabul komt en dat zij een andere naam heeft gebruikt. Zij legt tevens een fotokopie neer van een ticket waarmee zij naar Italië zou zijn gereisd, een origineel huwelijksboekje, een originele geboorteakte van haarzelf, en taskara's van haar familie. De Raad geeft verzoekende partij 5 werkdagen de tijd om het originele paspoort in te dienen.

Verzoekende partij legt op 20 juni 2019 een origineel paspoort voor en documenten waaruit kan afgeleid worden dat zij over een verblijftitel beschikt in Italië op basis van de subsidiaire bescherming van haar echtgenoot.

Bijgevolg lijkt het erop dat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 31 oktober 2018 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juni tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS